

пада робъ въ ржцѣтъ на турцытъ, а наедно съ него паднѣ и царството, въ 1396 г.

Иванъ Шишманъ ималъ два сына, отъ които единѣтъ былъ заробенъ въ послѣднія рѣшителенъ бой на софійското поле (1396), а другийтъ побѣгнѣлъ при стрыка си Страшимира въ Видинѣ. Този който са отървалъ съ бѣгъ, зовялъ са *Владиславъ*; а името на поробенныя, не са знае. Турцытъ обаче го забѣлѣжили съ бащиното му име *Шишманъ*, и го были испратили въ Бруса, дѣто по онуй време са намѣрвало главното сѣдалище на новооснованото Турско царство. И туй е дало поводъ на нѣкои отъ историцытъ да пишѣтъ, че ужъ самъ царъ Шишманъ былъ паднѣлъ робъ, и отъ Бруса былъ испратенъ съ 30,000 души войницы, повече българи, да са бие въ вѣтрешността на Азія срѣщу непокорны нѣкои Турскы племена, дѣто и загинѣлъ на бойното поле. Какѣто и да е, съ Шишмановцы сичко вече са свърши; оставаше еше Иванъ, Страшимиръ въ Видинѣ съ сына си Георгия Страшимировичъ, който едвамъ задържа бащиното си наслѣдіе до 1456 или 1460 г.

Но сичкытъ Българи еше не были подченены преди Базита II, наслѣдника Мохамедовъ (1481 — 1512): защото въ продълженіе на едно почти столѣтіе народѣтъ са намѣрвалъ въ постоянны движенія противъ страшнытъ си завоеватели — Турцытъ който отъ друга страна, не са измѣгвамы да речемъ, имали сж благодѣтелно вліяніе върху него въ онѣзи усилены времена. И не даромъ нѣкои писатели сж забѣлѣзали, че на Турцытъ ный трѣба да гледамы като на спасители на нашата народность, която инакъ, при крайното разстройство на царството, бѣдствуваше да са погълне невѣзвратно отъ два други чужды, но враждебны елемента — грѣкоримскый и унгарскый: защото при Османліитѣ черквата бѣше и до днесъ е пазитель на сичкытъ христьенскы народно-